

Доброволчеството – акт на солидарност в борбата с бедствията и пожарите есе

Доброволчеството си има своето значение – човек, който прави добро, който върши добри дела в името на другите, когато са изпаднали в беда. Доброволчеството е сила, която сплотява и обединява. Доброволчеството е нещото, което ще спаси света. То е изключително важно, защото разкрива нашата човечност. Човеколюбието трябва да се бъде нашата отправна точка за всичките ни действия, защото без него едва ли ще оцелеем. Време е всички да се събудим и да станем дейни.

Водното бедствие, сполетяло Каравелово, Богдан и Слатина, сплоти хиляди от България с една мисия – да помогнат кой с каквото може. От телевизионния екран видяхме стотици доброволци, които обуха ботуши и хванаха лопатите, за да ринат кал, да пренасят довлечените от водната стихия дървета от гората, за да се опитат да върнат надеждата на хората за нормален живот. Десетки къщи, заринати от свлачищата, възрастни хора без дом на прага на зимата. Трудно някой би им върнал надеждата, но доброволците все пак успяха, а хората ги нарекоха ангели. Това е добротата, която е заложена в сърцето на всеки човек.

Живеем в общество, в което много от хората мислят предимно за себе си и водещото в тях е егоизмът. Единствено те са важни за себе си. Но това, което всички трябва да разберем, е, че няма как да живеем един без друг. Така че защо да воюваме? Любовта, добротата и човечността ни крепят.

Човек показва добрина, когато го е грижа за другите. Какво би ни коствало да подадем ръка на човек в нужда? Моят отговор е: нищо. Да подадем ръка е да покажем доброта. Тази протегнатата ръка ще покаже нашата доброта и чувството ни за солидарност, все неща, с което не можеш да се кичиш, да се изтъкваш, те се усещат и се проявяват чрез дела. „По делата им ще ги познаете“ е фраза, която човечеството е чуло преди две хиляди години, но дали живее според нея?

Добър може да бъде всеки, дори бездомникът, който няма почти нищо. Пословичен в това отношение е примерът с Дядо Добри. Човекът с огромно сърце. Човекът, който даде всичко, което притежаваше, в дар на Бога.

Добротата не може да се купи с пари. Тя е дар. Крие се в сърцата на хората. Нека не се превръщаме в закоравели хора с каменни сърца, а да бъдем по-съпричастни към околните. Колкото повече добри дела вършим, толкова по-удовлетворени от себе си ще бъдем и толкова по-пълноценни и жизнеспособни. Добрината не може да се прави от омраза или корист. Тя се прави само от обич! Когато разпръскваме добро, правим както живота на другите по-добър, така и нашият собствен свят се изпълва с радост и смисъл.

Доброволецът е намерил своя смисъл, изживявайки добротата и човечността като единствено възможен начин да живееш пълноценно. Без мисъл за награда. Без излишни въпроси. Само защото е същество, което иска да прояви истинската си човешка същност.

В. К., 17 години; 11а клас, ПГИ „Проф. д-р Димитър Табаков“ гр. Сливен